

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐννιακόσ πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τουλίου δεκαέξη,
σύμβασις, ἀμάν κ' ἄς φέξη.

Ἐννιακόσα κ' ἕνα,
μούτρα πυρωμένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Καλῶς σέ' βρήκα, Περικλῆ...
Π.—Τί κάνεις, παπαρδέλα;
Φ.—'Απὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ στήν κορφή κανέλα.
Π.—Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτό;
Φ.—Θέλω νὰ πῶ, βρε βλάκα,
πῶς ἐρέθηκα μὲς' στοῦ Γιλδίξ κ' ἐγὼ τὰ πατρατάκα.

Π.—Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ πᾶς
διχῶς νὰ μὲ χαιρετίσης;
Φ.—'Αν τῶντον μ' ἀγαπᾶς
μὴ μοῦ κάνης ἐρωτήσεις.
Π.—Εἶδες, φίλε συμπολίτη,
καὶ τὴν μπόμπα τὴν μεγάλη,
ποῦριζαν εἰς τὸν Χαμίτην,
κ' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κ' ἄλλοι;
Φ.—Καὶ τὴν εἶδα, χασομέρη,
καὶ τὴν ἐπιασά' στο χέρι.

Ὅλος τρέμω καὶ ριγῶ
καὶ μὲ πιάνει κρύα φρίκη
πῶς εὐρέθηκα κ' ἐγὼ
στοῦ Χαμίτ τὸ Σελαμλίκι.

Ἀπορῶ, βρε Περικλέτο, πῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα
ἐρέθηκα κ' ἐγὼ στήν Πόλι, στοῦ Γιλδίξ τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Διαβαίνουν ἀπὸ μπρὸς μου
πλήθη ποικίλου κόσμου,

καὶ βλέπω μὲ τὰ κιάλια
τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια.

Ἴππεῖς κυττάζω κ' ἵππους,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς κήπους
βγαίνουν μικραῖς μεγάλαις
χανούμισαῖς Τουρκάλαις.

Οὐρὶ τοῦ Παραδείσου,
ποῦ σὰν τὰ βλέπης, βλάμη,
παγώνει τὸ κορμί σου
καὶ τρέμεις σὰν καλάμι.

Ἀόραται Σουλτάναις
καὶ τόσοι μεγιστᾶνες
διαβαίνουν ὁλοένα,
κ' εὐνοῦχοι σὰν καὶ σένα.

Τί πληθὸς παρελαύνει,
τί στρατηγοὶ μ' ἀστέρια,
Κισλαραγάδες χαννοὶ
μὲ σάκκους εἰς τὰ χέρια.

Πᾶν κ' ἔρχονται Πασσάδες,
ἐπίσημοι φεσάδες,
καὶ κάλλη περισσά.

Μέτωπα βλέπω λαῦρα
καὶ Βοσπορῖτις αἰῶρα
τὰ μούτρα μου φουστὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ μὲ τὸ κιάλι
κυττοῦσα τὸ Χαρέμι,

ποιόν ειδα'μπρός,βουδάλι,
τόν φίλο τόν'Ετέμη.

Π.— Βρέ τί μου λές;
Φ.— Τόν ειδα
μέ μάτια σάν γαρίδα
κι'έκεινον τόν Πασσά,
τόν προσφιλή φεσά.

Με τόση προθυμία
τούκανα γνωριμία.
'Ετέμη,του φωνά'ω,Πασσά μου προσφιλή,
θυμάσαι τήν 'Ελλάδα κι'έμέ τόν Φασουλή;

Βρέ κακέ μου,βρέ καλέ μου,
πού σέ βλέπω κι'άπορώ,
του παλ'ηού μας του πολέμου
τόν θυμάσαι τόν καιρό;

Τήν θυμάσαι τήν 'Ελλάδα,
των πολέμων τήν κοιλάδα,
τήν άρειμανίαν γήν;

Πώς αλήθεια δέν έντράπη
και πρὸς άτακτον έτραπή
κι'έπονειδιστον φυγήν;

Τους θυμάσαι τούς πολέμους τής Ρωμαϊκής πής ράτσας,
τήν άνδρείαν και τὸ μένος,
πούφυγες κυνηγημένος
πρὸς τὰ μέρη τής Ταράτσας;

Τότε κι'ό Πασσάς με πάθος
των Ρωμηών θυμάται κλέη,
κι'έγινε μεγάλο λάθος
και γιανγίς όλντοῦ μου λείει.

Τέτοια μούπε και τοῦ λέω:κύρ'Ετέμη,γκέλ μπουρντά,
έλα τώρα πὸ κοντά.

"Αν τὸν πόλεμο τὸν τότε τὸν θαρρής γιανγίς όλντοῦ,
πλήν'στό κράτος των καρκίνων
ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
τί μεταβολή παντοῦ.

Τώρα μες'στό Παρλαμένο γιὰ τὸ δόλιο Ναυτικό
κάθε ρήτωρ κίβει ράδει,
θέλουν και τήν Αμφιτρίτη τήν γνωστὴ πολεμικὴ
νὰ τήν κάνουνε καράδι.

Τώρα βγάλαμε λαχεῖα
γιὰ τὸν Στόλο,κύρ'Ετέμη,
και νὰ δῆς ἐπιτυχία...
μήτε κι'Οὐλεμά κλέμι,
μήτε κι'άλλο δέν'μπορεῖ
νὰ τήν γράψῃ κι'άπορεῖ.

Τώρα πιά κι'ό Βασιλῆς μας δταν έρχεται τὸ θέρος
δέν θὰ φεύγ'ιδιαιτέρως
μέ καμμιὰ θαλαμηγὸ,
μοναχὰ με φορτηγὸ.

Τώρα νέοι κι'ἐπὶ Ράλλη
των Στρατῶν ὀργανισμοί,
τώρα νέοι και μεγάλοι
στρατηγῶν προβιδασμοί.

Τώρα ζύλα και πελέκια
και σανίδια σεβαστά...
τώρα Μάνλιχερ τουφέκια
'στό χαρτί ζωγραφιστά.

Τώρα θὰ γενοῦν διπλοῖ
των δοκίμων μας οἱ πλοῖ,
και σὰν πιάνη τρικυμία δέν θὰ τρέχουν'στῆς κοκέτας
γιὰ ν'ἀρχίζουν τῆς ρουκέτας.

Τώρα Ναύαρχοι μετροῦντες τοὺς άστέρους τουρανοῦ
κι'έτοιμοι νὰ βομβαρδίσουν τὸ γνωστὸν Κραμπουροῦ.
Τώρα 'ξέπεσε τὸ φράγκο,τώρα πλημμυρεῖ χρυσάφι,
πού φωνά'ζομε νισάφι.

Μές'στην ἐποχὴ μας τούτη
έχουν ὅλοι μπάρμπα-ντόρο,
κι'ἀηδίασαν τὰ πλούτη,
κι'ό χρυσὸς τοὺς φέρνει κόρο.

Τί χρυσοῖ μᾶς'βρῆκαν χρόνοι,
πού γιὰ Κεντρικὰ καθόλου
δέν σκοτίζεται κεφάλι.

Κι'ό Βουδούρης βεδικίνει
γιὰ τὰ κάρβουνα τοῦ Στόλου
πὼς'ξυδεύονται χαλάλι.

Και τοῦ λέν ἔχθροι και φίλοι:
καλὰ τάπες, κύρ Βασίλη.
Μὰ τοῦ λέν κι'ἀπέξω δούλοι:
ξαναστεῖλε τὸν Μισούλη.

Πλὴν κι'όΡάλλης λένε τόσοι
πὼς'θὰ δάτρη και'κυτάς,
και παράσημα θὰ δώσῃ
σὲ σκράντα βουλευτάς.

'Επειδὴ μ'έπερωτήσεις
δέν μᾶς ἀλλέχεν τήν πίστιν,
κι'έδειξαν ἡπίας φύσεις
και διαγωγὴν ἀρίστην.

'Επειδὴ'στὰς συνεδρίας σπεύδουν πάντοτε ταχέι,
κι'έρρεψαν οἱ δυστυχεῖς
μες'στό Κοινοβούλιον
τώρα τὸν'Ιούλιον
ἀνευ κἄν ἀεμιστήρος,
κι'ό σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτήρος
έπρεπε πολὺ δικαίως'στοὺς ἀγίους τοὺς σκράντα,
ἐγὼ μάλιστα προτείνω νὰ τοὺς στήσουν κι'ἀνδριάντα.

Τώρα πιά πολιτισμὸς
κι'ἱπποτῶν συγχρόνων τζάκια,
τώρα τρέχ'ἱπποτισμὸς
ἀπὸ καθενὸς μπικτζάκια.

Τέτοια'γίνηκαν μέγιστα μέχρι σήμερον, Πασσά,
πλὴν δέν εἶναι μόνον τόσα,μόλις σοῦπη τὰ μισά.
'Αν δὲ τότε,πού τὸ κράτος ἦτο νήπιον ἀκόμα,
παρ'όλ'ον νὰ σὲ πᾶμε στῆς Λαμίας μας τὸ χῶμα,
πᾶν'τόρα με τὰς δράσεις,μὲ τῆς ἡδῆς του τῆ σφρίγγῃ,
και με τούτα και μ'ἐκείνη
πού'μπορεῖ νὰ φῆς,καὶ μὲνε,τέτοιο δυνάτ'ον κυνήγι,
πού νὰ φηλασῇ'στην 'Αθήνα.

Ἐνῶ τ'ἀλεγα μαζὶ
μέ τὸν Τοῦρκο τὸν Γαζή,
καί'ε τότε μία υπόμπα μπρὸς'στό πόδια τοῦ Χαμίτη,
και σκοτώνονται Πασσάδες κι'ό ντουινῆς χαλᾷ και φρίττει.

Ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
κι'ό κραταῖος Σουλτάνος.

Τότε μ'ἐπῆσαν κι'έμέ, Περικλέτο πατριώτη,
και μ'ἐπῆγαν'μπροστά'στον Χαμίτ γιὰ συνωμότη.
Τὸν ἐκλόων Πασσάδες βουτηγμένοι'στά χουτᾶ,
κι'ἐγὼ τοῦπα'νά μᾶς ζήσης,Πατισάχημ τὸν γιαντᾶ.

Μόμπα τώρα και'στην Πόλι, 'στην Σταμπούλ τοῦ Φανα-
δέν τὸ πρόσμενα και τοῦτο,'ξάδελφε τοῦ φεγγαροῦ. [ῖου...
Πὼς ἐκλόνησε μὴ μ'όμπα και τὸ κράτος τοῦ Σατράπη
και τὸ Στέμμα τοῦ Καλίφη;... καθε νόμος ἀνετράπη.

Μόμπα τώρα βασιλεύει με βαρύδουπα φουσάτα,
κι'ἐμπροστά του τρέμουν σκῆπτρα, Τσκριμοι και Καλιφάτα.
Μόμπα τώρα βασιλεύει και'στη Δύτι και'στην Πόλι,
κι'ἀγουρίδα βγάζουν ὅλοι.

"Ομως σὺ δέν ἐφοβήθης,των 'Οσμνιδῶν καμάρι,
πούχεις ἀδελφὸ τὸν ἥλιο και'ξάδελφι τὸ φεγγάρι,
και χωρὶς κανένα τρόμον και ψυχῆς και διανοίας
τῆς χρυσῆς σου τῆς ἀμάξης δέν ἀφῆκες τὰς ἡνίας.

Τὸν 'Αλλάχ δοξάζει τώρα κι'ό Ρωμῆος ὁ Φασουλῆς,
πού δέν ἐπαθε μὴ τρίχα τῆς σεπτῆς σου κεφαλῆς,
και με κάθε Μεγιστᾶν και με κάθε σου Πασσά
ξεφωνίζω:νὰ μᾶς ζήσης,Πατισάχημ τὸν γιαντᾶ.

"Αν ἐπάθαινες τί φρίκη!
δὲν θὰ περταβωμοί...
μὰ σὰν Χόντ'ας με σκῆκι
ἀνεβάνω σὲ τῆ'αἶψι,
και δοξάζω τὸν 'Αλλάχ πρὸς'βράδυ,μεσημέρι,
πού τήν γλύτωσε'στην ἄν'πρὸ τοῦ Πιλιζ'ατέρι.

Εἶπα τέτοια,Περικλῆ,πρὸ τοῦ Χᾶν τοῦ τρομεροῦ,
κι'ό Σουλτάνος κατηφῆς
πρὸς τὸ μέρος μου στραφείς
γιὰ τὸν Ράλλη μ'έρωτᾶ,πού τὸν ξέρει πρὸ καιροῦ.

Ξέρεις πὼς ὁ Ράλλης'πῆγε'στό Πιλιζ'και'στό Ντινάνι
κι'εἶπε πᾶσαι τὸν Σουλτάνο συμπαχὸ μας νὰ σὺν κἀν
Ξέρεις πὼς ὁ Ράλλης τότε κ'ἐλποῦσε'έκει πέρα
κι'ό Χαιτ'με δὲν ἔβλεπε τὸν ἐχθρᾶτε,βερνι,
και νυμίζω πὼς ἐπῆρε Μετζ'ετ'και ταμπάκ'ερα,
μοναχὰ πού δέν τὸν πῆγε γιὰ νὰ δῇ και τὸ Χαρέμι.

Τί περ'εργὸν τῶν τῶν... τοῦτο, ὁ σεπτὸς Καλίφη,
πού τὰ κράσπεδά του θέλει ταπεινάτα νὰ γλείφῃ.

ἐλησμόνησε τὴν μπόμπα καὶ μ' ἐρώτησε καὶ πάλι
σοβαρῶς περὶ τοῦ Ράλλη.

Κι' ἐγὼ τοῦπα: τὸ Ραλλάκι, ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλί,
κατ' ἀρχὰς μὲς' στῇ Βουλῇ
τὸ πικρὸν τὰ νευρικά του
καὶ τὰ φεγγαριάτικα του,
ὅμως σήμερ' στὸ βῆμα πρῶο κι' ἡσυχὸ προβάλλει,
κι' ὑποθέτω πῶς θά' πῆρε' λίγο βρωμιούχο κάλι.

Τοῦπα κι' ἄλλα, πῶς αὐτός,
ὁ τοσοῦτον λατρευτός,
πῆρε φόρα, πῆρε δρόμο
μὲ τὸν Ἀτλαντὰ στὸν ὄμο,
κι' ἔχει πρόγραμμα' δικό του κι' ἄφησε τοῦ Ντελγιάννη,
κι' αἰντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε μὲ τὸν Νώντα τί θά' κάνη.

Τοῦπα πῶς ὁ Ράλλης βρῆκε πλεονάσματα σωστά,
φρέσκα καὶ σπαρταριστά.

Τοῦπα μέχρι Νοεμβρίου πῶς ἔμπορεῖ νὰ μὴ τουμπάρη,
φόρους ἔβαλε' στ' ἀλεύρι, δὴ ὅλεπτα καὶ στὸ σιτάρι,
δίχως ὅμως μὲ τοὺς φόρους ν' ἀκριβήνῃ τὸ καρβέλι,
γιατὶ ἔπεσε τὸ φράγκο καὶ γιὰ φόρους δὲν μᾶς μέλει.

Πῶς ἐπνύξῃσε τὰ τέλη φονικῶν μηχανημάτων,
ἤγουν τῶν αὐτοκινήτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδηλάτων,
τούτων τῶν πληγῶν τῶν νέων
τῶν μακάρων Ἀθηναίων,
γιὰ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας' στὴν κοιλάδα τῶν θεσμῶν
νᾶναι δῆμιος τοῦ κόσμου δίχως δίκαιον δασμὸν.

Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ Γραπώνεζοι, καθὼς ἕκαστος γνωρίζει,
κατὰ κόρον τρῶνε ρύζι,
κι' ἔκαναν μ' αὐτὸ μονάχα θαυμαστῶν τροπαίων ὄγκο,
στρατηγούς σὰν τὸν Ὀγιάμα καὶ ναυάρχους σὰν τὸν Τόγγο.

Σκέπτεται νὰ μᾶς τὸ κάνη μόνο μας φαγὶ τερπνὸ
κι' ἐξεχώρισε τὸ ρύζι σὲ στιλπνὸ καὶ μὴ στιλπνὸ,
τὸνα γιὰ τοὺς παραλῆδες,
τᾶλλο γιὰ τοὺς κουρελῆδες.

Τοῦπα πῶς εὐρὺ τὸ μέλλον' στοὺς Ρωμηοὺς ἀνοίγεται,
πῶς δασμὸν εἰσαγωγῆς ἔβαλε καὶ' στὰ σχοινιά
γιὰ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας εὐκολὰ νὰ πνίγεται
ὅταν παρασιχαθῇ τοῦτον τὸν καχπὲ ντουνηῶ.

Τοῦπα περὶ τῶν κλυδώνων τῆς Ρωμαϊκῆς σταφίδος,
τοῦπα πῶς ὁ Πεσμαζόγλου μὲ τὸ κάζο τῆς σταφίδος
ἐμαρτύρησε δεινῶς
κι' ἔγινε ξερακιχνός,
καὶ μὲ τὰς τροπολογίας καὶ μ' ἐκεῖνα καὶ μ' αὐτὰ
τοῦπεσαν τὰ περιττά.

Τοῦπα γιὰ τὸν Πεσμαζόγλου πῶς ἀνάβουν τώρα δάδες,
τοῦπα σταφιδωτῆρα πῶς τὸν λέν οἱ σταφιδάδες,
πῶς κι' ἐγὼ στεφανωμένος μὲ σταφιδαμπέλου κλήμα
καρτερῶ νὰ ξελυσάξῃ σταφιδωτῆρων λίμα.

Τοῦπα πάλιν ἡ σταφὶς τὸ μυαλό μας πῶς γανώνει,
τοῦπα πῶς ὁ Μπατινιόλ τὸ φουσά καὶ δὲν κρύνει,
τοῦπα πῶς τὸν τρώει λύπη,
πῶς ρεμβάζει περιλύπως,

κι' εἶδα μὲ χαρὰν νὰ λείπῃ
καὶ τοῦ Μπατινιόλ τὸ λῆπος.

Τοῦπα πολλά, καὶ τοῦ Χαμίτ ἐφίλησα τὸ χέρι
μὲ τεμενάδες ταπεινῶς,
ὁ δὲ Σουλτάνος ὁ κλεινός
εἶπε' στὸν καφφετζήμπαση καφφὲ νὰ μοῦ προσφέρει.

Τότε ποῦ λὲς περίτρομος κλίνας καὶ πάλιν γόνυ
πρὸς τὸν Ἀβδούλ ἐφώναζα τὸν μέγαν, Ἀρλεκίνη,
ἡ τόση καλωσύνη σας μὲ καθυποχρεώνει,
ἀλλ' ὁ καφφὲς τῶν Παλατιῶν τοῦ γούστου μου δὲν εἶναι
καὶ πάντα, Πατισάχ τρανέ,
θὰ προτιμῶ τοῦ καφφενέ.

Τότ' ἐθύμωσε κι' ἐκεῖνος καὶ προστάζει σοβαρὰ
νὰ μοῦ κάνουν ἓνα μπάνιο' στοῦ Βοσπόρου τὰ νερά.

Καὶ μ' ἐπῆραν μερικοὶ
καὶ μ' ἐπῆγαν ὡς ἐκεῖ,
κι' εἰς Ταρτάρους Βοσπορείους καὶ θαλάσσις γαλάναι,
μ' ἔρριξαν ἀσυνειδήτως,
πλὴν τυχαίως ἓνα κῆτος

πέρασε καὶ μὲ κατὰπτε, λὲς καὶ νῆμουν Ἴωνας,
κι' ἔπειτα καθὼς μὲ βλέπεις μὲ ξερνᾷ' στὸν Φαλήρα
κι' ἀνταμόνω τὸν Σουμάχερ τὸν γιαντὸ καὶ τὴν παρῆ.

Π.—Γιὰ τοὺς φοβερούς σου λόγους, ὅπου μ' ἔκαναν νὰ
πᾶμε τώρα μὲς' στῇ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου νὰ σὲ ρίξω.

Εὐζωνος, Φασουλῆς, κι' ἡ μπόμπα τῆς Βουλῆς.

Ε.—Ποῦ πᾶς, ὀρέ;

Φ.—

Μὲς' στῇ Βουλῇ...

Ε.—

Φ.—

Νὰ κάνης τί;

Ναὶ...

Ε.—μὰ γνώμη γιὰ τὴν σύμβασι κι' ἀπὸ τὸν Μονικαῖο

Ε.—Ὅρὲ τί σύμβασι μοῦ λῆς κι' κοπανᾷς ἀέρα;

μπόμπα θαρρῶ πῶς ἔρχεσαι νὰ ρίξης ἰδοὺ πέτρα.

Φ.—Καλὲ τί λὲς, κύρ εὐζωνα; δὲν εἶσαι' στὰ σωστά σου.

Ε.—Μπόμπα θὰ ρίξης σίγουρα κι' θὰ σὲ ψάξω... σιγά σου.

Φ.—Μ' αὐταῖς τῆς καφαῖς, εὐζωνα, θαρρῶ πῶς σὺ γιγνῇ.

Ε.—Μπόμπα βασιτῆς, ζωντοβόλο... κάπου τὴν ἔχεις κρυφά.

Φ.—Ἐλα νὰ' δῶ ποῦ θὰ τὴν βρῇς... ψάξε σὲ κάθε γωνία.

Ε.—Γι' αὐτὰ ποῦ κρένεις, μασκαρᾷ, μὴ κοντακίᾷ σου πᾶς.

Φ.—Μὴ με κτυπᾷς, κύρ εὐζωνα, καὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ Ρωμῆ.

(Τὸν ρίχνει χάμω κι' ἔρριχναν τοῦ κάνει κατὰ σῶμα.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἰωάννης Μεσσαλᾶς καὶ Κωνσταντῆ Σοφία,
ἓνα ζεῦγος ἐκλεκτόν, πλοῦτος, ἥθος, εὐνοοφία.

Ἐγιναν προχθὲς οἱ γάμοι' στὰ Πατήσια θαυμαστοί,
καλὶς στέφανοι, χλιδῶντες, καὶ παγκαλῶς ἀγαστοί.

Μὰ παρὼν κι' ὁ Φασουλῆς ρόδα σκάρπιζε περίσσι
κι' ἐθελὺς ἐρητόρευε.

Ὅχι ψυχὴ μου' στὰ Πατήσια
κι' Ἡσαΐα χόρευε.

Ὁ πόνος μᾶς ἐνόησε, τοῦ Γεῶτα Βουλοδήμου
νέον ὠραῖον δρόμα, δραματικοῦ δοκίμου,

μετὰ προλεγομένων τὰ μάλα γλαφυρῶν
τοῦ Λασκαρῆ τοῦ Νίκου, ποῦναι πικτοῦ παρών.